

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.*

Obseg: Naznanilo. — Čebele rojijo! — Kako naj bi se čebeloreja podpirala. — Vihravna bolezen pri naših breskvah. — Naš dopis. — Imenika. — Mrtvaški list. — Inserati.

Naznanilo.

Letošnji občni zbor bo prvo nedeljo po binkoštih t. j. 20. junija ob 4. uri popoldne pri Krištofu v Lescah.

Dnevni red:

1. Pozdrav društvenikov po prvosedniku in kratko poročilo o stanju društva.
2. Volitev novega odbora, t. j. predsednika, podpredsednika, tajnika, blagajnika in računovodja in 4 odbornike, tedaj 8 mož. Izvolitev bo veljala 3 leta.
3. Predlog o razširjenji lista slov. čebel. in sadjerejca.
4. Ali se napravi sadjarska in čebelarska razstava?
5. Posamezni predlogi udov in prosti pogovori.

K obilnej vdeležitvi vljudno vabi

Odbor.

Čebele rojijo!

Rojiti! Kakošna resnoba od jedne in kako vesel glas od druge strani je v tej besedi skrit! Višji v vojski kliče podložnim, kedar je čas, naj se izogibajo sovražnikovih krogelj, kedar preblizo mimo buče, če potreba zahteva, da se vsak sam varuje in čuva varnost svojega telesa, in kakor bi trenil, razkrope se nagovorjeni vojaki po predstoječem prostoru, vsako drevo, vsak grm, vsaka majhna vzvišenost površja zemlje je dobra v prikritje, med tem ko mole njih puške proti sovražniku. Naenkrat začuje se znamenje: Zberite se skupaj! in z ravno tako hitrostjo zbere se čredica oboroženih okrog svojih višjih, ter pričakujejo nadaljnih povelj, ter nadaljujejo s temi pričeti boj za obstanek.

Kakšno veselje je pa čebelarju beseda: „rojiti“! V več slučajih je čebelno življenje podobno onem vojakom, če so na polji in v bitvi. Natlačene okrog svojega poveljnika, okrog njih kraljice, hite na dano znamenje iz panju, ter letajo in krožijo po zraku ter včasih tudi rabijo svoje ostro orožje (želo). Na zopet dano znamenje zbere se divja in razpršena druhal, ter obsedejo svojo zapovednico in matico, tako da jo v sredi med sabo imajo, ter so pripravljene se s to za obstanek vojskovati in boriti.

Da je rojenje čebel največji in najznameniteji dogodek v čebelnem življenji, je samo po sebi razumno, vsaj se čebele ločijo od svoje dobro poznane domačije, jo zapuste, ter se napravijo postaviti si novo. Sicer zamore tukaj čebelar naravi vmes poseči, s tem da naravno rojenje z umetnim rojem zabrani, vendar je in bo pod vsemi pogoji naravno rojenje čebel s svojim pisanim, križajočim se mešanjem najbolj prava „umetnost o čebeloreji.“

Sledeči spis ne bo nikakor učenj poduk o rojenji, temuč bude se dotaknil le najbolj važnih dogodkov, in s temi združil prijetne ure čebelarjeve.

Veliko je vzrokov, ki so povod rojenju, a najvažnejši je ta, da je pomanjkanje prostora nastalo, ter da ne morejo več vse čebele v panju biti, ker so se preveč pomnožile. Da se pa takošna pomnožitev zgodi, je potrebna dobra rodovitna matica, dobro in srečno prezimovanje, ravnotaka pomladna paša in dovolj medu v panju. Če se temu pridruži še zgodno nastavljanje zalege, toplo in bolj mokrotno vreme, so vse predpogodbe rojenja popolno in vsestransko dopolnjene. Če je vsled vsega tega v panju nastal nagon rojenja, ga je težko zavriniti, kakor kakega svojeglavneža. Hitro začnejo čebele, med tem ko je že dovolj trotov, matične celice nastavljati, in matica, kakor da bi vedela, da morajo ostale čebele tudi vladarico imeti, nastavi sedaj še brez vsega zavidanja svoje naslednici, piskrice z jajčki in sicer pravilno. Kakor hitro so matične celice že zaprte, spremeni se poprejšnja misel matici. Ni jej vse jedno, da bo v panju naslednico dobila in da bo ona morala stanovanje zapustiti; postane nemirna in zelo zavidljiva; rada bi videla če bi onih piskricev ne bilo, rada bi jih sama podrla, a čebele skrbne, da bi se novo valečej matici kaj žalega ne zgodilo, čuvajo celice in starej matici zabranjujejo pristop. Vsled tega skoro gotovo v njej nastane sklep in resna volja, ne dalje ostati v tem panju. Pošilja tedaj ogleduhe vunkaj iz panju, da okolico pregledajo, če bi se kje dobil pripraven prostor za novo naselitev. Matica pa, kakor bi si hotla napravljeni izlet polajšati, neha jajčeca nesti, le sem in tja znese prav nepravilno kako jajčece. To dela več dni. Tudi s čebelami se sem in tja malo bolj nemirno obnaša, in tako nemir v panju še povekša. Matica ni kmalo več tako spoštovana in čislana kakor popred, ne dobi več medu, drvi neprenehoma in nesklepčno ter vsa razjarjena od satu do satu. Veliko čebel je sledi, in tako se vsled tolikšnega nemira toplota v panju povekša. Vse to je znamenje, da bo kmalo roj.

Ko je poslednjič nemir in ropot že najvišjo stopinjo dosegel, in ko se posamezne čebele z dovoljno množino živeža za pot oskrbe, se prične izlet. Ko bi mignil hitro lete pri žrelu v zrak, tako se drve in drenjajo, da nekatere kar po glavi iz panju pridejo. A matica pa vselej ne izleti tako hitro; že dobra polovica čebel je zunaj, predno matica za njimi pride. Zdajci vendar se zgodi, da gre za njimi ter z drugimi čebelami vred veselo leta po zraku sem in tja. Taki trenutki so gotovo veseli dogodki za čebelarja.

„Oče, čebele rojijo!“ Te besede slišimo na pol veseli, na pol pa v skrbeh v sobo doneti! In, če bi tudi za celo kraljestvo šlo, skoči oče čebelar po konci, ter pozabivši svojega vsakdanjega počitka o poludne hiti k svojemu čebelnjaku, kjer ga neizrečeno veselje čaka. In res! Tu vré kakor močan curek z dolgim dolgim repom iz najboljšega in najmočnejšega panju, iz panju, kateremu že več časa ni veliko zaupal. Hitro je pripravljen, da mu roječi roj ne uide predaleč in previsoko. Oče hiti v čebeljak ter poišče svojo iz stare puškine cevi narejeno brizgljo, med tem, ko mu mala hčerka, ki mu je prva povedala o rojenji, ravno z veliko težavo nese polno posodo vode. Zdajci vidimo, kako pridno, skrbno in varno brizglja oče čebelar vodo nad letajoče čebele, da potem, kot pohleven dežek rosi na nje. In glej! ljubi prijatelj! v resnici so čebele vse zmešane zbog nepričakovanega dežja ob najlepšem solnénem svitu. Od kod li neki deži? Mi in marljivi čebelar že vemo, a čebelarom nočemo povedati po nobeni ceni, temuč jih pustimo v tej zmešnjavi, da mislijo, da je to naravno djanje, vsled kterega, če so na paši, urno hite domov v svoj panj k njih kraljici. Kaj pa sedaj počno? — Že je veselo letanje in kroženje po zraku matici predolgočasno postalo, njene perutnice so tudi že opesale, ker niso navajene tolikanjega natezanja, vsled tega si hoče na najpriročnejši veji odpočiti. Komaj se je pa ona vsedla, že se je tudi drugih čebel, ki so z njo letale, jo spremljevale, ta želja poprijela. Hitro začnejo okrog nje sedati, ter jo tako v svojo sredino dobé, brez da bi jej kako bolečino napravile. Naposled vsedle so se vse, ter naredile kepo grozdu podobno na ondotnem mestu, kamor se je bila matica vsedla. Tišče se skup, ker so mokre vsled kropljenja. Tam gori, na koncu skrajne veje bližnje mogočno stoječe hruške sedi, ali bolje rečeno, visi močen in lep roj. Iz unega panju na levi strani so izletele. Poglej! dragi bralec, kako se zaluščeni panj žalostno drži, ker je tolikanj ljudstva zgubil. Rad bi se precej skrtil za kako drevo, le da bi ga nikdo videti ne mogel. Tam zadaj pa stoji oče čebelar s hčerko, ozré se še enkrat po roju, kterega je z brizgljanem obvaroval pred ubegom. Vendar pa oče čebelar ne preišljuje dolgo, in ni ga miru, dokler je roj še zunaj na prostem, od koder mu je ubeg tolikanj priležen. Tamkaj že nese Janez, hišni pomagač največjo lestvo, da se bode moglo do veje priditi; k temu podučil je oče dobro vse. Ob času rojenja morajo vsi delati in pomagati, le mama je izvzeta, da sme le pri zgornjem čumnatnem oknu gledati ter se na dvojno pridnostjo veseliti.

Lestva je pa v kljub njene kot zvonik visoke dolgosti prekratka! Pa tudi v tej zadregi je lahko si pomagati: Še druga lestva se prinese, ter se obe z močnimi vrvmi zvežete. To opravi Janez. Oče pa, ker jim je skrb za roj, pazijo vedno če je roj miren. Vroče opoldansko solnce je mokre čebele že posušilo in nekatere poskušajo okrog letati. To pa v čebelarju zopet zbudi sum, da bi roj znal ubežati. Hitro vzame brizgljo v roko, ter pusti zopet nekaj kapljic vode na letajoče čebele v podobi dežja pasti, to pa zato, da se zopet vsedejo ter mirno čakajo, da pride oče čebelar po nje in jih nastani v lepo osnažen panj, kterega jim je v novo bivališče odmenil. Prva lestva z drugo podaljšana je sedaj skoro predolga, kajti veliko je nad vejo kviško molí. Vedno boljša predolga, kakor prekratka misli si očka čebelar, ter pripravlja, da bode lezel na visoko lestvo. Sè sabo vzame panj ter nekaj vrvic. Ko dospé do roja priveže z urno in že vajeno roko panj k veji, ter strese rahlo visečo kepo vanj. Ako se mu je pa roj na tako močno vejo vsedel, da je ne more strestí, pobira ga lepo in nježno z zato pripravljeno zajemalko, ter ga deva v panj. Ko ga je, bodi si na ta ali uni način, skoro do čistega zdeval v

panj, ter čuti, da je matica tudi notri, zleze počasi na tla, panj pa pusti k veji privezan. Veseli ga, ker vidi, kako pridno in hitro druge okrog letajoče v panj sedajo, ter nič več ne pridejo iz njega. Še enkrat se dvigne oče v to visočino, zapre panj, ga odveže od veje ter ga varno nese na tla. Zdajci pa ima beguna v kletki, postavi ga v čebelnjak.

Drugi dan vidi, da so čebele z novim stanovanjem popolnoma zadovoljne; nekatere izletavajo, druge se pa že vračajo s hlačicam. Tudi notranja oprava se je že nekoliko spremenila, čebele so že začele satovje delati. Seveda čebelar jim je že zvečer dal nekaj pričetega dela, da so zamogle drugi dan delo nadaljevati.

Če je bil ta roj prvič, če je matica še zelo rodovitna in paša dobra, se je panj kmalo toliko popravil, da je jeden najboljših postal. To pa čebelarju ljubezen do čebelarije še zdatno povekša.

Dr. O. Kr. v. L.

Kako naj bi se čebeloreja podpirala.

Znano je, da naše ljube čebelice ne koristijo samo čebelarju, kateremu pripravijo o dobrih letinah poleg obilega veselja in kratkočasa tudi marsikak goldinarček, ampak tudi kmetovalcem, ki se sami ne pečajo s čebelorejo. Čebele, letajoče od cvetlice do cvetlice, prenašajo nehoté cvetni prah od cvetlice do cvetlice, ki se drži po njihovem životku; ali pa v malih kepcah, ko hlačice, na zadnjih nogah. S tem pomagajo da se rastline oplodijo in sad nastavijo; kar bi se brez čebel in drugih žužkov težko zgodilo. Več, ko je v katerim kraju čebel, boljše je za sadje, pa tudi za poljske sadeže. Ne bodite torej vi nečebelarji svojim sosedom, čebelarjem nevoščljivi, ne delajte jim hudovoljno še celo škode. Bolje bo za vas, če jih po svoji moči podpirate, ali pa se še sami poprimete čebeloreje, ki vedno še donaša nekoliko dobička, če tudi ne toliko, kakor nekaj. — Slovenci so nekaj vedeli med, ki je zdrava in tečna hrana, vse bolj ceniti, kakor današnje dni. Gospodinje so znale med v kuhinji na razne načine porabiti ter z njim jedila sladiti. Še se spominjam, da sem še ko otrok jedel z medom začinjene koruzne žgance, ki so mi kaj dobro dišali.

Dandanes so začele nespametne matere podajati v rakiji namočen kruh otrokom, ki so jih komaj od prs odstavile; otroci dobijo, ko v šolo gredó kruha in šnopsa, da potem v šoli dremljejo, ali pa topi sedijo ko bitja brez duše. Ali bi ne bilo pametnejše otroku podati košček kruha z medom kakor s šnopsom ali vinom, če že kruh sam ni dober? Med je zdrava in tečna jed, pa tudi zdravilo, ki leči marsiktero bolezen, ali pa njeno nalezenje zabranjuje. Posebno hvalijo s strojem izmetani med, ki ni izgubil mravljinčeve kisline. V jeseni morajo čebelarji dostikrat med oderuškim prekupcem na pol zastoj dati. Gotovo bi ga radi tudi svojim sosedom prodali, ko bi le po njim prašali. Pomagano bi bilo tako čebelarjem in drugim, še najbolj pa naši mladini. — Se vé, da bi čebelarji mogli z medom tudi umnejše ravnati kakor zdaj, da bi bil med snažen in okusen, in za porabo precej pripraven. Čas je, da se sedanje medvedsko čebelarstvo opusti; poprimimo se boljšega, kakor nas učijo čebelarska društva in knjige, katere so spisali razumni in skušeni možje. Prijatli, zdramite se, ne bodite trmasti, ter posnemajte vse, kar je koristnega!

(Dol. Novice.)

Vihravna bolezen pri naših breskvah.

Ta bolezen, katero francoski vrtnarji „cloque“ imenujejo, je jedna najbolj nevarnih, opustošilnih, pokončljivih, pa hvala Bogu! tudi najbolj redkih boleznih pri breskvah. Večkrat se kar ob hitrem in nenadoma prikaže na mladih perescih in še mehkih mladikah in sicer v podobi majhnih, komaj vidjoočih se rudečerujavih pik. Te marogice postajajo vedno in vedno večje, peresa postanejo rumenkaste in bolne barve, zvijejo se skupaj, dobe napihnjene izrastke in postanejo vedno manj gladka; pozneje postanejo kakor rija rujava in kmalo odpadejo. Mladike, katerih lub je bil popred gladek, raven in svitel, dobe ulesa in močne izrastke, postanejo nenavadno debele in poté smolno tvarino iz sebe. Vse drevo lahko vsled tega pogine.

O uzrokih te čudne in posebne boleznih naši sadjerejei in rastlinski preiskovalci še sedaj niso edini. Večinoma vsi gojitelji breskev pripisujejo to deloma hitri spremembi vremena in toplote, deloma pa tudi škodljivemu učinku mrzlega dežja ter suhih in mrzlih vetrov. Bolezen se tudi največkrat prikaže, če je pomlad mrzla in mokra. Drugi zopet trdijo, bolezen nastopi vsled organskih napak, ki se podedovajo tudi po cepljenji, namreč po cepovih in očescih, ki se od dreves, katera so tej boleznih podvržena, vzela. V najnovjšem času je nek rastlinski preiskovalec v mikroskopično majhnih organih dobil nekaj, kar hoče, da je pravi vzrok te boleznih. Znabiti in skoro gotovo je, da se kot podedovana bolezen preroditev soka, v tem morebiti taki pa zelo majhni organi dobe. Samo to je vselej le vzrok. Tudi se da iz tega sklepati, da se ravno po cepljenji z očescem ali popkom ta bolezen nadalje razširja. Tudi je lahko, če tudi bolezen vsled unanjega učinka in neugodnega spreminjanja vremena nastane, da se sokovi tako napadenih dreves pokvarijo in ti že v cepovih od takih dreves vzetih kal boleznih v sebi imajo, ki se potem na ta ali uni način pokaže. Zelo važno je tedaj, pri izbiri trakov zelo previdno ravnati, in te le od popolno zdravih in ne od preveč divno ali pa od preveč slabo rastočih dreves jemati. Cepovi se ne smejo jemati od spodnjih ali srednjih vej, temveč vedno le od vrha. Hitro napihajenje peres, mnogi izrastki, ki se na mladikah od te boleznih napadenih dreves prikažejo, kakor tudi veliko iztečene smole na najmočnejših vejah, kaže na preobilnost slabih ter že obrabljenih sokov, kar se vsled hitre spremembe toplote zgodi.

Pri raznih opazovanjih, ki so se ob prikazanji te čudne boleznih vršila, se je že večkrat opazilo, da se pri breskvah, čeravno so sè strehami zavarovane, vse jedno bolezen prikaže in sicer na zapadni strani najhujše, pa nikoli pri gorkem vetru, pa tudi ne vselej po mrzlem z močnim vetrom spremljevanim dežju ali pa po hudi slani brez solnčnega svita, da bi se moglo reči, da jo pouzroči hitro pa občutljivo spreminjanje toplote, to se pravi: če toplemu, solnčnemu vremenu sledi naenkrat hladen, mrzel veter. Nikoli ni bilo videti, da bi se listi in mladi odrastki breskev ob močnem in mrzlem severnem vetru „gorenjeu“ krčili in zavijali, če so bila drevesa z potrebnimi strehami ali naravnim varstvom obvarovana; ravno tako bolezen breskev pri severnih in severovzhodnih vetrovih ne napade, če ni popred mimooidče pa zelo pekoče solnee in vrhu tega še precej za mrazom sijalo, ali pa če ni bila za isti letni čas prehuda vročina. Vselej se pa ta bolezen ne razširja na enak način, večkrat se naenkrat prikaže, večkrat pa tudi zelo počasi, včasih precej, ko se mladike začno razvijati, včasih pa še le, ko imajo že 5 do 6 listov.

Ta vihpravna bolezen nastane vsled nepričakovane, hitre in znatne spremembe toplote v kroženji motenega in zato ne dovoljno pripravljene surovega soka; popred se tudi ne prikaže ne, če tla niso že precej časa ogreta, ali pa če je vroče solnce sok naenkrat probudilo in v kroženje nastavilo. Če zdaj naenkrat prav oster mraz nastopi, nehajo organi delati, sok ne gre nazaj navzdol, temveč v najbližnje dele, kamor je bil namenjen, v mladike in perje. Od tod pridejo tisti izbuhnjeni izrastki, in kakor hitro se ti prikažejo, treba je drevo oprostiti teh delov, odrezati se morajo. Na ta način se otejo vse veje in vejice, katere se obdržati zamorejo in sok se napelje na zdrave drevesne dele, katerih razvoj hitreje spod rok gre, ker ves sok dobe, kar bi ga še v vele in že skoro posušene dele šlo.

Žalibog, da pa takošnje obrezovanje še druge bolezni rado pouzroči, kar se pa ne sme prezirati. Pri tem treba je poprijeti se vseh previdnih pravil in nasvetov, da se tudi ta nova bolezen zadržuje in odpravi.

Oc. U. Obstgarten.

Naš dopis.

Iz Dorjega. Vzadnjič sem poročal kako smo prezimili naše čebele, ter koliko škode pouzročil je sneg ali prav za prav zajec v tukajšnji šolski drevesnici. Danes pa hočem nekaj dostavek k zadnjemu dopisu priobčiti.

Pretečeno prezimovanje je hudo pritislilo vse gorenjske čebelarje, posebno pa nas po „Gorenjski dolini.“ Pa prezimovanje ni pouzročilo še vse škode, osmodila nas je tudi ostra in mrzla pomlad v njenem začetku. Splošno so tukajšnji čebelarji z glavami majali in rekli, da je čudno: panj je prazen (brez čebel) medu pa še dovolj notri. Od kod je to? Letošnja pomlad ni bila takošna kakor bi imela biti, čeravno se je še le dobro umestila. Njena mrzla sapa v mescu aprilu, (pa vsaj temu mescu ni zameriti, ker mu že sploh pravimo, da rad nori,) naredila je čebeloreji veliko škodo. Gorko solnce, ki je ob vetrovih prenehljajih posijalo na panjove, zvalilo je čebele na prosto. Komaj so revice vunkaj prilezle, že je jel pihati mrzel veter; revice namesto, da bi se veselile, omedlele, odrevenele ali premrle so na hladnem vetru, pocepale so na tla in nikdar več niso vstale, poginile so. Takó se je panju ljudstvo pogubilo, da ga ali nič ali pa komaj polovico toliko imelo kot popred. Na tak način so bolj slabo obljudeni panjovi prazni postali, močni pa oslabei. Slabim panjovom se je ljudstvo pogubilo popustivši še med v panju. Na ta način je letos tudi pomlad začela udrihati po čebelarjih, ter jim tako prazne žepe obračati. Upajmo pa, da se pomlad pri koncu zboljša, ter nam zato podeli veliko rojev. A kaj, ko se jih skoro nič ni se nadevati vsled oslabelosti panjov.

Naj še nekaj povem, kar sem že vzadnjič hotel, pa sem v hitrici pozabil. Vsak čebelar vé, da je bil vlansko leto zelo slab med, in da so čebele vsled tega bolehole. Jaz sem pa poskusil čebele črez zimo sè sladkorjem ohraniti. Dal sem jim prazne panjove t. j. brez medu, satovje je bilo notri. Notri postavil sem posodico z raztopljenim sladkorjem. Hitro so ga znosile v piskrice in ga zadelale, kot med. Tako dal sem ga blizo $3\frac{1}{2}$ kg vsacemu. Kaj pa je bilo pomladi? Glejte! drugi panjovi z medom bili so vsi onesnaženi, sladkorjevi pa popolno čisti in čvrsti. Kakor hitro sem jim pa dal pomladi medu, so precej nekoliko panjove onesnažile, pa vendar desetino komaj toliko, kakor drugi. Zaradi tega lahko priporočam krmenje sè sladkorjem. Za danes toliko, prihodnjič pa še nekaj o novih panjovih.

F. Jegljic.

I. Imenik

p. n. gg. udov, društva kateri so vplačali letnino za l. 1886.

Anton Ažman v Kranji,
Hofstetter, dekan v Postojni,
Karol Kotnik na Vrhniki,
I. Wucherer v Leseah,
Ivan Murnik, ces. svétnik in deželni
odbornik v Ljubljani,
Franc Šoklič v Lomu,
Jernej Janša v Moistrani,
Ignacij Vehar v Poljanah,
Anton Knez v Spodnji Šiški,
Ivan Gradišar, vrtnar na Igu,
Franjo Govekar, nadučitelj na Igu,
Janez Pavlin, Malo Naklo,
Jože Olifčič v Žapužah,
Anton Pohar v Poljčah,
Gustin, trgovec v Metliki,
Fr. Boncelj, župnik v Dražgošah,
Ivan Modič, trgovec v Novivasi,
Anton Gruden v Retjah,
Matija Modič na Polci,
Anton Žnideršič na Premu,
Janez Matič v Mostah,
Edvard Pollak, dekan v Leskoven,
Okr. učiteljska knjižnica v Krškem,
M. Benedek, pos. in žand. stražmešter,
Sv. Križ,
Franjo Tomažič, župan, Janeževobrd,
Anton Zupan, kaplan v Reki,
Sl. knjižnica ljubljanskih bogoslovcev,
Luka Svetec, e. kr. notar v Litiji,

Janez Borštnik v Dolji,
Boštjan Leskovic v Spodnji Idriji,
Dr. J. Vošnjak v Ljubljani,
Primož Peterlin, župn. p. Železnike,
Nadoslav Potepan, župan, Zdolni Zemon,
Toma Kajdiž, župnik v Vodicalh,
Alojzij Hočevar v Želimljah,
Valentin Porenta v Pivnu,
Jernej Logonder v Pivnu,
Jože Markež na Jesenicah,
Ivan Šušteršič v Semiču,
Ivan Vrhovnik, kaplan v Naklim,
Matija Gabrejna, župan na Unci,
J. Svetina, učitelj v Šmariji,
Janez Dovič, župnik v Mirnipeči,
Tomaž Šušteršič v Kropi,
Lovro Mencinger, župnik na Golem,
Tomaž Tavčar v Škofjiloki,
Anton Ponikvar, župnik v Knežaku,
Ignacij Ključevšek, župnik v Spodnjem
Logu,
Dr. Jurij Sterbene, župnik v Hrenovci,
Fran Gros, učitelj v Predosljah,
Gregor Jakelj, župnik v Rudniku,
Jos. Preša, župnik v Pečah,
Jos. Vrtačnik, župan, Sv. Križ,
Fr. Špendal, adm. v Teržiču,
Karol Hofer, župnik na Čatežu,
Adalbert Ribnikar, nadučitelj v Dol.
Logatecu.

(Dalje prihodnjič.)

Imenik

*p. n. gg. udov društva podružnice v Št. Ruprtu za l. 1886. po vrsti,
kakor so se vpisali:*

Anton Mavsar, posestnik v Prapročah;
Janez Kovačič, posestnik v Škrljevem;
Franc Grčar, posestnik v Kamnju;
Ivan Koštomaj, posestnik v Rakovniku;
Franc Odlazek, zasebnik v Veseli gori;
Janez Urbančič, posestnik v Brinju;
Leopold Sadar, posestnik v Prelesju;

Jože Prše, posestnik v Boštajnu;
Franc Čeh, posestnik v Št. Ruprtu;
Rupert Rugel, mlinar v Št. Ruprtu;
Leopold Jurglič, posestnik v Verhu;
Davorin Gerčar, nadučitelj na Mirni;
Franjo Penca, posestnik v Mokronogu;
Franjo Uršič, posestnik v Št. Ruprtu;

grof Anton Barbo, graščak v Rakovniku ;
 grofinja Valesca Barbo, grajščakinja v
 Rakovniku ;
 baronovka Albina Lang, roj. grof. Barbo
 v Veseli gori ;
 Alojzi Košir, župnik in kons. svet. v
 Št. Ruprtu ;
 Franc Rozman, duh. pom. v Št. Ruprtu ;
 Matija Krajšek, grašč. služabnik v Ra-
 kovniku ;
 Franc Pavlin, trgovec v Št. Ruprtu ;
 Janez Pavlin, posestnik v Škrljevem ;
 Davorin Jurič, c. kr. poštar v Št. Ruprtu ;
 Franc Zupančič, posestnik v Rakovniku ;
 dr. Ivan Škedl, posestnik v Št. Ruprtu ;
 Andrej Smukavec, oskrbnik na Mirni ;

Ivan Kunšič, oskrbnik v Škrljevem ;
 Jože Breznikar, posestnik v Bregu ;
 Franc Steklasa, posestnik v Prelesji ;
 Franc Jarc, župnik na Mirni ;
 Anton Planinšek, posestnik na Mirni ;
 Alojzi Šuler, zasebnik na Mirni ;
 Josip Perko, učitelj na Mirni ;
 Viljem Gebauer, učitelj v Tržišu ;
 Andrej Gercar, nadučitelj v Mokronogu ;
 Johann Pleteršek, gostilničar v Mokra-
 nogu ;
 Johann Pliberšek, vžit. urad. v Mokra-
 nogu ;
 Ivan Boh, zasebnik v Veseli gori ;
 F. G. v Št. Ruprtu ; daroval društvu
 2 gld. posebno za sadjerejo. Hvala!

Tugopolni naznanjamo prežalostno vést o smrti naše neizrečeno
 ljubljene soproge, oziroma matere, hčere in sestre, gospe

Marije Ferdinande Modic roj. Gasperin,

katera je dné 9. maja ob 7. uri zjutraj, po kratkej bolezni, previdena
 s sv. zakramenti za umirajoče, v 31. letu svoje starosti, mirno v Gospodu
 zaspala.

Truplo predrage ranjce je bilo v torek 11. maja t. l. ob 9. uri
 zjutraj k farnej cerkvi v Gorje k večnemu počitku prenešeno in
 tamkaj pokopano.

Sv. maše zadušnice so se brale v farnej cerkvi v Gorjah.

Za blago sočutje se prosi.

Jesenice-Radovna dné 16. maja 1886.

Ivan Modic,

soprog.

Ludovit, Viktor, Ivana, Malvina, Minka in Cerila,

otroci.

Valentin in Uršula Gasperin,

stariši.

Viktor, Alfons Josip in Matilda,

bratje in sestra.

INSEKTI

Brez te varstvene znamke, postavno zavarovane, ima se to zdravilo smatrati kot ponarejeno.

(Varstvena znamka).

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliču.

je odločno najboljšo zdravilo zoper *protin* ter *revmatisem*, *trganje po udih*, *bolečine v križi* ter *švicah*, *oteklino*, *otrpnele ude* in *kite* i. t. d., malo časa čee se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „*cvet zoper trganje po dr. Maliču*“ s *zraven stoječim znamenjem*; 1 steklenica 50 kr.

Planinski zeliščni sirop kranjski,

izboren zoper *kašelj*, *kripavost*, *vratobol*, *prсне in plučne bolečine*; 1 stekl. 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljeno (Dorsch) jetrno olje,

najboljše vrste, izborno zoper *bramore*, *pljučnico*, *kožne ispustke* in *besgarne oteklino*. 1 steklenica 60 kr.

Salicilna ustna voda,

najboljše za ohranjenje *zob* ter *zobnega mesa* in takoj odpravi *smradljivo sapo* iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice, c. kr. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinstvu pogrešati in so se že tisočkrat sijajno osvedočile pri *sabasanju človeškega telesa*, *glavobolu*, *otrpnenih udih*, *skaženem želodcu*, *jetrnih in obistnih boleznih*, v škatljah a 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se najmanj jeden zavoj.

Naročila iz dežele vršee se takoj.

Lekarna Trnkóczy-ja

zraven rotovža na Mestnem trgu v Ljubljani.

BUDIMSKA Rákóczy Srenčica.

Priporočaa se kot iz-
vrstno čistilo vedno pri-
jetnega upliva in ne ne-
prijetnega ukusa.

Dobiva se po vseh
špecerijskih prodajalnicah in prodajalnicah mineralnih
vodá, kakor tudi v skoraj vseh lekarnah in droguerijah,
vedno na novo natočena.

Lastniki: bratje Loser v Budapešti.

V tiskarnici
pri
KLEIN in KOVAČU
(EGER)

v Ljubljani, Špitalske ulice št. 5,
so sledeče knjige v zalógi ter na prodaj:

Deželni zakoni in ukazi deželnega poglavarstva oziroma deželne vlade od leta 1852. do leta 1879., veljavni za vojvodino Kranjsko. V pol platnu vezane 1 gld. 50 kr. — (V slovenskem in némškem jezici. — Prvi nadaljevalni zvezek od leta 1880. do leta 1881., velja 40 kr. — Drugi nadaljevalni zvezek od leta 1882. do leta 1883., velja 30 kr. — Tretji nadaljevalni zvezek od leta 1884. do leta 1885., velja 40.

Nauk slovenskim županom, kakó jim je delati, kadar opravljajo domačega in izročnega področja dolžnosti. — Spisal Anton Globočnik. Na slovenski jezik prelóžil Fr. Levstik. — Cena 1 gld.

Leitfaden für Gemeindevorsteher in ihren Geschäften des selbstständigen und übertragenen Wirkungskreises. Vom k. k. Bezirks-hauptmann Anton Globočnik. — Cena 80 kr.

Občinski réd (zakon) vojvodine Kranjske s potrebnimi dodatki in s pridanim zakonom ob odredbinah (taksah) občinskih. — (V slovenskem in némškem jezici) — Drugi natis. — Cena 60 kr.

Stávbinski réd (zakon) vojvodine Kranjske s 25. oktobra 1875. (V slovenskem in némškem jezici.) — Cena 30 kr.

Deželni zakoniki za vojvodino Kranjsko. — Posamezne pole po 4 kr.

Izbrane národne srbske pesni z dodatkom iz smrti Smail-Age Čengića. S srbsko slovnico, slovenskim tolmačenjem, rečnikom tujih besed in cirilsko abecedo. Priredil Janko Pajk. — Drugi pomnoženi natis. — Cena 40 kr.

Različne tiskovine, potrebne c. kr. okrajnim oblastvom, sodiščem, županstvom itd.

Nadalje priporočamo svojo dobro uredjeno, z najnovejšimi in najlepšimi črkami bogato oskrbljeno **tiskarnico**, ki je v stanu vsa naročila prav hitro in po najbolj nizkej ceni izvrševati. Tiskarnica se priporoča posebno za literarna dela, brošure, časopise, cirkulare, povabila, jedilne liste, vizit-karte, mrtvaške liste, obrazce (formulare), fakture, vozne liste, oznanila za prilepljenje na ogle, etikete itd.

Zavitki za pisma in uradna pisma (dokumente) se dobodo po ceni.

Lična učna pisma (Lehrbriefe) po 12 kr.